

ZLOČIN NA KORIDORU, U POTKONJU, VRPOLJU I KNINU

Izveštaji s praćenja

02. prosinac 2008. godine

*Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb
Suđenje prate i Nebojša Paunović, Ured OSCE-a iz Zagreba, Nenad Marić, Ured OSCE-a iz Zagreba, supruga prvooptuženog Milana Atlije.*

Na raspravu nisu pristupili svjedoci Jasko Gazdić, kojemu je poziv na raspravu upućen diplomatskim putem, a predsjednica Vijeća je izviještena da Ministarstvo pravosuđa ne raspolaže podacima je li svjedok primio poziv, te Dragomir Grgić, koji je o raspravi uredno obaviješten, ali nije izvijestio Sud o razlozima nedolaska.

Dokazni prijedlozi

Braniteljica prvooptuženog Milana Atlije predložila je neposredno saslušanje svih svjedoka koji su dostupni, i to: svjedoka Antona Požara, Tonija Požara, Jelića i dr.

Predložila je da se svjedoci Nikola Knežević i Pere Kanazir, koji se nalaze u inozemstvu, saslušaju zamolbenim putem. Istaknula je da se dio presude koji je postao pravomoćan¹, temeljio na iskazu svjedoka Perislava Kanazira, koji je pročitao, te da svjedok Kanazir nije saslušan pred Vijećem. Rekla je da svjedok Kanazir zbog straha ne dolazi u Republiku Hrvatsku te da se obratio pismom, koje je u njenom posjedu. To je pismo priložila u spis predmeta. U spis je priložila i izjavu svjedoka Nikole Kneževića, ovjerenu na Općinskom sudu u Beogradu 27. kolovoza 2008. godine.

Branitelj drugooptuženog Đorđa Jaramaza predložio je ukidanje pritvora u odnosu na njegovog branjenika.

Zamjenik ŽDO usprotivio se prijedlogu za ponovnim saslušanjem svjedoka koji su već jednom saslušani. Predložio je da se pročitaju iskazi svjedoka koji su do sada saslušani u predmetu. Istaknuo je da je svjedok Pere Kanazira ispitan tijekom istrage i to u nazočnosti braniteljice prvooptuženika.

Usprotivio se i prijedlogu za ispitivanjem svjedoka Nikole Kneževića, kao i prijedlogu za čitanjem njegove izjave. Rekao je da su o položaju optuženog Milana Atlije u tzv. Miliciji «SAO Krajine» već izvedeni dokazi.

Usprotivio se i prijedlogu za ukidanjem pritvora optuženom Đorđu Jaramazu.

Braniteljica optuženog Milana Atlije istaknula je da je istina da je nazočila saslušanju svjedoka Pere Kanazir pred istražnim sucem, no upozorila je na činjenicu da su istog naknadno saslušali djelatnici policije te da mu je rečeno «pazi što pričaš». Rekla je da je to razlog zbog čega svjedok više ne dolazi u RH i ne želi pristupiti u Sud, pa je još jednom predložila njegovo saslušanje putem video linka.

Zamjenik ŽDO-a se tome ponovno usprotivio inzistirajući na čitanju njegova iskaza.

¹ U kojemu je opt. Atlija za učin kaznenog djela iz čl. 122. OKZ RH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina.

Rješenja Vijeća

Diplomatskim putem će se pozvati svjedoci Jasko Gazdić, Petar Ciganović, Rosa Vidaković, Milan Vidaković, Drago Vidaković, Perislav Kanazir, Dragomir Grgić, Toni Požar.

Vijeće je odbilo ostale prijedloge braniteljice prvoptuženog Milana Atlije kao suvišne i nepotrebne, kao i prijedlog branitelja drugooptuženog Đorđa Jaramaza za ukidanjem pritvora.

Nova ročišta zakazana su za dane **3. i 4. ožujka 2009. godine** sa početkom u **9,00 sati**.

06. travnja 2009. g. – otvaranje glavne rasprave, čitanje optužnice, izjašnjavanje okrivljenika o krivnji, dokazni postupak
--

Izveštava: Martina Franičević

Suđenje prate: Nenad Marić i Nebojša Paunović, OSCE, Dalibor Baković, Kristina Kežić i Suzana Mandalinić, studenti 4. godine Pravnog fakulteta u Splitu, Martina Franičević, Građanski odbor za ljudska prava

Na današnje ročište nisu pristupjeli svjedoci Toni Požar i Dragomir Grgić, koji je opravdao izostanak.

Predsjednica Vijeća je konstatirala da glavna rasprava, temeljem odredbe čl. 310. st. 2. ZKP-a, počinje ispočetka.²

Objavljen je sastav Vijeća³, prozvani su okrivljenici i utvrđen njihov identitet⁴, te je okrivljenicima izrečeno upozorenje u smislu čl. 62. st. 3. ZKP-a⁵.

Okrivljenik Atlija je izjavio da je njegova braniteljica u ovom postupku Jadranka Sloković, odvjetnica iz Zagreba, a okrivljenik Jaramaz da njega brani Zoran Petković, odvjetnik iz Šibenika.

Konstatirano je da se čita optužnica Županijskog državnog odvjetništva u Šibeniku broj K-DO-14/06 od 19. rujna 2006. g., i to točka I. i točka II. predmetne optužnice.

² Ako se glavna rasprava koja je bila odgođena drži pred istim vijećem, ona će se nastaviti, a predsjednik vijeća će ukratko iznijeti tijek prijašnje glavne rasprave, ali u tom slučaju vijeće može odlučiti da glavna rasprava počne iznova. (čl. 310. st. 2. ZKP-a)

³ Sutkinja Jadranka Biga-Milutin – predsjednica Vijeća, sudac Sanibor Vuletin – član Vijeća, sudac Ivo Vukelja – član Vijeća

⁴ Konstatirano je da se okrivljenik Milan Atlija nalazi u zatvoru u Lepoglavi na izdržavanju kazne.

⁵

Okrivljenika se prije prvog ispitivanja mora poučiti da ima pravo uzeti branitelja i da branitelj može biti na njegovu ispitivanju. (čl. 62. st. 3. ZKP-a)

Okrivljenici su propisno upozoreni u smislu čl. 225. st. 1. i 2. ZKP-a da nisu dužni iznositi svoju obranu niti odgovarati na postavljena pitanja, da se imaju pravo braniti šutnjom, prigovarati svim dokazima koji se budu izvodili te predlagati nove dokaze i činjenice.

Oba su okrivljenika izjavila da su razumjeli optužnicu, da se ne osjećaju krivima za kaznena djela koja im se stavljaju na teret te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Konstatirano je da se čitaju iskazi svjedoka Emilije Milić, Hrvoja Požara, Nine Batić, Ivana Anića, Dinka Maričića, Marka Jukića, Frane Batića, Đorđa Kalata, Živka Ognjenovića, Branka Batića, Žarka Batića, Nikole Batića, Marka Anića Matića, Petra Savića, Milana Kanazira i Pere Baića.

Stranke su dale svoju suglasnost za čitanje pojedinih iskaza te je konstatirano da se čitaju iskazi svjedoka Ante Milića, Bože Anića Kaligera, Nikice Grgića, Branka Orlovića i Pere Ivančića.

Vijeće je **odbilo prijedlog braniteljice okrivljenog Atlje** da se neposredno saslušaju svjedoci Perislav Kanazir, Drago Vidaković, Milan Vidaković i Rose Vidaković te je konstatiralo da se čitaju iskazi navedenih svjedoka, zajedno s iskazom svjedoka Petra Ciganović.

Nakon toga **uslijedila je konstatacija da se čitaju:**

- pravomoćna presuda za okr. Đorđa Jaramaza,
- liječnička dokumentacija,
- otpusno pismo za Emiliju Milić,
- platna lista,
- dokumentacija na stranici 183-195 spisa,
- prijava i dokumentacija na stranici 211 spisa,
- zapisnici o očevidu na stranici 539-561 spisa,
- otpusna lista KBC Zemun,
- izvod iz knjige protokola za okr. Milana Atlju iz 1993. g.,
- dopis Komandne jedinice od 15. kolovoza 1992. g.,
- rješenje tzv. Okružnog suda u Kninu br. KI-120/93.

Prijedloge braniteljice okrivljenog Atlje da se neposredno saslušaju svjedoci Nikola Knežević te da se zamolbenim putem u Republici Srbiji saslušaju kao svjedoci Milorad Ivekić, Gojko Kambiroža, Slavko Mirković i Andrija Mirković, kao i suglasan prijedlog oba branitelja da se neposredno saslušaju kao svjedok Jasko Gazdić, Vijeće je **odbilo** kao suvišne za pravilno presuđenje.

Vijeće je **prihvatilo prijedlog** braniteljice okrivljenog Atlje da se kao svjedoke saslušaju Dragomira Grgića i Tonija Požara.

Iduće ročište za glavnu raspravu određeno je za **27. travnja 2009. g. u 09,00 sati.**

Zapažanja:

1. Nakon što je otvorila glavnu raspravu u ovom kaznenom predmetu, predsjednica Vijeća je bez donošenja bilo kakvoga rješenja prisutne uputila da izađu iz sudnice, s tim da su u sudnici ostali samo branitelji okrivljenika i zastupnik optužbe. Nakon par minuta pozvala nas je natrag, no ni tada nije objasnila zbog čega nas je prethodno uputila van. U procesnom smislu, tu bi se zapravo radilo o prekidu postupka, a opisano ponašanje Vijeća je u neskladu s odredbama ZKP-a koje se tiču prekida i odgode glavne rasprave (čl. 309. – čl. 312. ZKP-a), jer prisutnima nije priopćen razlog prekida, nije im rečeno kada će se glavna rasprava nastaviti, niti je o tome doneseno rješenje u spisuu.

2. Iskazi svjedoka i navedena dokumentacija na raspravi nisu pročitani, nego je samo konstatirano da se čitaju.

27. travnja 2009. g. – nastavak dokaznog postupka

Izvjštava: Martina Franičević

Suđenje prate: Nenad Marić, OSCE, Dalibor Baković, Kristina Kežić, Suzana Mandalinić, studenti 4. godine Pravnog fakulteta u Splitu, Martina Franičević, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedok Dragomir Grgić

Svjedok je u svom iskazu naveo da ostaje kod iskaza kojeg je dao istražnom sucu dana 19. lipnja 2006. g., a također i na prijašnjoj glavnoj raspravi te je ujedno istaknuo da se zbog proteka vremena ne može sada sjetiti svih pojedinosti.

On je iz Vrpolja bio doveden u Knin u stanicu tzv. milicije, gdje su ga prisutni „milicajci“ u plavim uniformama ispitivali i tukli. U stanicu milicije doveden je, s još četvero ili petero ljudi iz mjesta čijih se imena on sada ne sjeća, u poslijepodnevnim satima te je ondje zadržan otprilike pet ili šest sati. Od njega su oduzeli lovačku pušku, za koju je imao dozvolu, a za ostale mještane ne zna je li kod njih pronađeno kakvo oružje. Dobio je udarac u glavu i pao na pod, a tada su ga tukli nogama po tijelu. Krvario je iz nosa, tekla mu je krv iz usta, po tijelu je imao modrice, a nosna kost mu je bila slomljena. U pogledu okr. Milana Atlije svjedok je naveo da mu to ime ništa ne znači i da ga ne prepoznaje kao jednu od osoba koje bi ga udarale.

Par dana nakon toga događaja u svibnju 1991. g. svjedok je napustio Vrpolje i otišao u Zagreb. U pogledu nanesenih ozljeda, svjedok je iskazao da nema nikakvu liječničku dokumentaciju, jer uopće nije išao kod liječnika. Nakon što je izašao iz stanice tzv. milicije u Kninu, on se nije mogao slobodno kretati po gradu pa tako ni otići u bolnicu i reći da je pretučen u „miliciji“. „Meni je bilo da spakiran stvari i bižin ča!“, ustvrdio je.

Svjedok Toni Požar

U kritično vrijeme imao je jedanaest godina te se predmetnog događaja tek djelomično sjeća. Toga dana, kada se dogodio napad na Potkonje, igrao se s drugom djecom ispred kuće Branka

Batića. Vidjeli su da dolaze kamioni, a ljudi su vikali da dolaze „martićevci“ te je potom nastala strka, ljudi su bježali i čuli su se pucnjevi. On i druga djeca su utrčali u kuću Branka Batića i popeli se na kat, gdje su već bili njegov otac Anton Požar i Branko Batić. Iskazao je da se sjeća da se pucalo po toj kući pri čemu je Žarko Batić bio ranjen u glavu i ruku. Izvana su im vikali da se predaju, jer će u suprotnom tromblonima pucati na kuću, nakon čega je Žare Batić ili njegov otac Anton Požar rekao da se predaju te su potom u kuću ušli „martićevci“ i izveli ih van ispred kuće. Od njegovog oca Antona je oduzet automat „kalašnjikov“, a misli da je oduzet i od Žarka Batića.

Svjedok se sjeća „milicajca“ sa šljemom i dugačkom pancirkom, koji ga je odveo do zida zvanog „vaterica“ te ga ondje posjeo na tlo, uza zid. Je li njegov otac Anton već bio ondje ili je naknadno doveden, svjedok se toga ne može sjetiti, no oni su desetak minuta tako zajedno sjedili uza zid. Jedan „martićevac“ je strogo rekao drugome da pazi na njih dvojicu i da puca tromblonom među njih ako se pomaknu; međutim, svjedok sada ne može opisati ni jednog od te dvojice „martićevaca“. Ondje je bilo puno „martićevaca“, a bili su parkirani i neki auti. Gotovo svi su imali pancirke i šljemove na glavama, a uniforme su bile sive i stopile su se s tim pancirkama. Otac je naknadno odveden, a njega su uveli u kuću, gdje mu je jedan *naš* čovjek dao jaknu. Nakon nekoliko sati je išao kući i tada je vidio da je došla vojska. Cijeli taj događaj je trajao pet, šest sati. Cijelo to vrijeme, pa tako i kada je on išao kući, se pucalo. Kad je prestala pucnjava u selu, pucalo se s brda. Svjedok nije mogao odrediti kada je točno taj napad prestao, misli da je već počinjala noć i da su došli vojnici tzv. JNA.

Svjedok je detaljno opisao područje ispred naprijed navedenog zida, ustvrdivši kako je ispred zida bio makadamski put, a tri do četiri metra od puta bio je kanal. Pruga je bila na šest, sedam metara ispred zida, a kanal je išao ispod pruge. Svjedok je naveo da se ne može sjetiti je li toga dana bilo vode u kanalu, a također ni je li bilo „martićevaca“ u kanalu.

Isto tako, svjedok je precizno opisao i „martićevske“ uniforme, rekavši da su bile sivo-plave, jednobojne. Bilo je i maskirnih uniformi, šarenih, kao šatorsko krilo. Šljemovi su im bili zeleni i imali su zvijezdu. Sjeća se jednog koji je nosio košulju „baš milicijsku“, plave boje i imao je pištolj u džepu te košulju.

U nastavku svoga iskaza svjedok je naveo da on ne može prepoznati nikoga od osoba koje su sudjelovale u napadu na Potkonje, a ne prepoznaje ni optuženike.

U nastavku dokaznog postupka vijeće je konstatiralo da se čitaju:

- izjava Jaska Gazdića (list 661 – 663 spisa),
- dopis interpola dostavljen sudu, a vezano za traženje Jaska Gazdić (list 749 spisa),
- dopis Ministarstva pravde Republike Srpske dostavljen sudu preko Ministarstva federacije BiH (list 783 spisa).

Zastupnik optužbe je predložio da vijeće izvede dokaz pregledom fotografija iz tiska, autentičnim snimkama Radio-televizije Beograd, na kojima je prikazan Milan Atlija kako skida hrvatsku zastavu, a potom i kako gazi po njoj, a sve to u svrhu dokazivanja kaznenog djela pod točkom II. optužnice, ustvrdivši da se tim fotografijama dokazuje činjenica da je okr. Atlija zajedno s Milanom Martićem i Milenom Zelembabom činio sam vrh okupacijske vlasti tzv. SAO Krajine.

Braniteljica I.-okr. Atlije je navela da ustraje u prijedlogu za saslušanjem svih svjedoka čije je saslušavanje na prošlom ročištu vijeće odbilo, pa i u saslušanju putem video-linka, te je zatražila da se zamolbenim putem sačini skica mjesta gdje se nalazi kuća obitelji Vidaković s bližom okolinom, a sve u vezi iskaza Pere Bajića danog pred istražnim sucem, u dijelu u kojemu on navodi da se iz dvorišta vidi cesta te rijeka u koju je bačeno tijelo nepoznatog muškarca.

Branitelj II.-okr. Jaramaza se pridružio dokaznim prijedlozima braniteljice I.-okrivljenika, a povrh toga je predložio da se, s obzirom na izvješće policije da Jasko Gazdić ne prebiva na navedenoj adresi, provjeri je li to uopće bilo njegovo prebivalište, zatim da se suoče svjedoci Pero Bajić i svi Vidakovići, te da se ukine pritvor protiv okrivljenika.

Svi **dokazni prijedlozi** izneseni na ovom ročištu odbijeni su od strane vijeća s obrazloženjem da su suvišni i nepotrebni za pravilno presuđenje.

Iduće ročište određeno je za **07. svibnja 2009. g.** s početkom u **09,00 sati**, kada će vijeće pristupiti ispitivanju okrivljenika te će stranke iznijeti završne govore.

Zapažanja:

Član vijeća, sudac Sanibor Vuletin, je tijekom ročišta u dva navrata – jednom u trajanju od pet minuta, a drugi puta u trajanju dvije minute – napustio sudnicu, za vrijeme svjedočenja Dragomira Grgića i Tonija Požara. Smatramo da je takvo ponašanje neprihvatljivo i u suprotnosti s čl. 296. st. 1. ZKP-a prema kojemu predsjednik, članovi vijeća i zapisničar te dopunski suci i suci porotnici moraju neprekidno biti na glavnoj raspravi.

07. svibnja 2009 godine - obrane optuženika i završne riječi

Izveštava: Maja Kovačević Bošković

Suđenje prate: Nenad Marić, predstavnik OEES-a, Dalibor Baković, student IV godine Pravnog fakulteta u Splitu, Maja Kovačević Bošković, monitorica Građanskog odbora za ljudska prava.

Obrana opt. Milana Atlije

Rekao je da ostaje kod svoje obrane koju je dao pred istražnim sucem i na ranijoj glavnoj raspravi. Ponovio je da kazneno djelo koje mu je stavljeno na teret nije počinio te da nije naredio ubijanje nepoznate civilne osobe.

Obrana opt. Đorđa Jaramaza

Ostao je kod iskazanog na ranijoj glavnoj raspravi. Ponovio je da je iskaz pred istražnim sucem dao pod pritiskom policije. Ponovio je da je nepoznatog „muslimanskog“ vojnika pustio da bježi prema rijeci, a kada je taj vojnik zagazio u vodu, ispalio je rafal. Kada su ga kasnije upitali „di je Balija“, rekao je da ga je ubio na rijeci.

Rekao je da nije istinit iskaz Pere Ciganovića, koji je ovaj dao prilikom saslušanja diplomatskim putem. Izjavio je da nije istinita Ciganovićeva priča Atliji da je on (opt. Jaramaz) pucao u jednog civila, vjerojatno muslimana. Nije mu poznato zbog čega je Ciganović to pričao Atliji.

Rekao je da Jasko Gazdić nigdje nije spominjao da je neki „ćelavi muškarac“ udario civila i pucao u njega. Jaska Gazdića niti ne poznaje.

Optuženik je dodao kako civilnu osobu, čije mu se ubojstvo stavlja na teret, nije vodio u stacionar, jer je znao da bi ga ili odveli u Knin u zatvor ili bi ga ispitivali. Rekao mu je da leži potrbuške i da se pravi da je u nesvijesti.

General Novaković nije se naknadno raspitivao o tom civilu, no kasnije se za sudbinu civila interesirao Petar Čupković. Rekli su mu da su civila pustili preko rijeke.

Rekao je da je vidio da je Milan Atlija Novakoviću davao neke papiriće.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik Županijskog državnog odvjetnika u Šibeniku ustrajao je kod ranijih dokaznih prijedloga te je dodao da još jednom predlaže da se kao svjedok pozove i ispita Marko Anić Kaliger, koji je iz Vrpolja doveden zajedno sa Dragomirovom Grgićem, koji se nije mogao izjasniti koje su ga osobe tukle.

Braniteljica opt. Atlije je predložila da se u odnosu na kazneno djelo pod točkom I pozove vojna osoba koja bi razjasnila da li je u konkretnom slučaju zapovjednik jedne jedinice, konkretno jedinice za posebne namjene, mogao izdavati naredjenja pripadniku druge jedinice.

U vezi djela opisanog pod točkom II optužnice predložila je vještačenje ozljeda koje je zadobila Emilija Milić, s obzirom da je u optužnici navedeno da se radi o teškim tjelesnim ozljedama. Ujedno se protivila prijedlozima zamjenika ŽDO-a.

Branitelj opt. Jaramaza ostao je kod svih prijedloga danih na prijašnjem ročištu, koje je Vijeće odbilo.

Zamjenik Županijskog državnog odvjetnika u Šibeniku usprotivio se prijedlozima branitelja optuženika.

Rješenje Vijeća o dokaznim prijedlozima

Vijeće je odbilo sve prijedloge branitelja optuženika i zamjenika ŽDO u Šibeniku kao suvišne i nepotrebne.

Završna riječ zamjenika ŽDO Šibenik

Zastupnik optužbe je izjavio da je izjava Jaska Gazdića neprihvatljiva, neosnovana i neživotna. Suprotna je onome što je tvrdio i sam optuženi Atlija, kada je govorio o nepoznatoj muškoj osobi imenom Faruk ili Farik. Suprotna je i izjavama Pere Baića i Petra Ciganovića. Istaknuo je da je Jasko Gazdić osoba za kojom je izdana međunarodna tjeratica radi kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Predložio je da obojica optuženika budu proglašena krivima za kazneno djelo pod točkom I optužnice.

U odnosu na kazneno djelo pod točkom II optužnice, koje se stavlja na teret opt. Milanu Atliji, istaknuo je položaj optuženika u odnosu na položaj Milana Martića i Milenka Zelenbabu te je rekao da je objekt napada bilo isključivo civilno stanovništvo Vrpolja i Potkonja. Rekao je i da je

Atlija sudjelovao u organiziranju, pripremanju i planiranju napada na oba mjesta. Zatražio je da ga Vijeće proglasi krivim i da mu izrekne odgovarajuću kaznu.

Završna riječ braniteljice opt. Milana Atlije

Braniteljica optuženog Milana Atlije ostala je kod ranije završne riječi braniteljice Vere Bego te je dodala da u samom postupku nije dokazano da je optuženi Milan Atlija počinio kazneno djelo pod točkom I optužnice, kao i da nije dokazan zapovjedni lanac između Milana Atlije i Đorđa Jaramaza. Sporno je tko je bio njegov zapovjednik. Također je ostalo neutvrđeno da li se radilo o civilu ili vojniku. Rekla je i da iskaz Pere Bajića ne može biti jedinstveni dokaz na temelju kojeg će se temeljiti osuda. Istaknula je različitosti u iskazima Pere Bajića u istrazi i na glavnoj raspravi.

Smatra da nije dokazano da je njen branjenik počinio kazneno djelo pod točkom I, kao ni kazneno djelo pod točkom II optužnice.

Ni iz jednog izvedenog dokaza ne proizlazi da je njen branjenik sudjelovao u planiranju, organiziranju i napadu na mjesta Vrpolje i Potkonje. Zatražila je da ga se oslobodi optužbe.

Završna riječ branitelja opt. Đorđa Jaramaza

Branitelj opt. Jaramaza je rekao da u cijelosti ostaje kod ranije obrane te je ponovio da ničim nije dokazano da je njegov branjenik počinio predmetno kazneno djelo.

Istaknuo je iskaze članova obitelji Vidaković, koji su iskazali kako nemaju nikakvih saznanja o događaju. Spomenuo je i iskaz svjedoka Jaska Gazdića.

Smatra da njegov branjenik nije počinio predmetno kazneno djelo pa je predložio donošenje oslobađajuće presude i ukidanje pritvora u odnosu na njegovog branjenika.

Završna riječ optuženog Milana Atlije

Rekao je da se u cijelosti pridružuje navodima završne riječi svoje braniteljice. Rekao je da nije počinio ijedno kazneno djelo koje mu se stavlja na teret.

Rekao je da je iskaz svjedoka Pere Bajića lažan.

Završna riječ optuženog Đorđa Jaramaza

U svojoj završnoj riječi rekao je da se u cijelosti pridružuje završnoj riječi svoga branitelja. Ostao je kod ranije date završne riječi.

Rekao je da je iskaz Pere Bajića nevjerodostojan te da nije počinio predmetna kaznena djela.

Objava presude

Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Šibeniku donijelo je presudu kojom su optuženi Milan Atlija i optuženi Đorđe Jaramaz **proglašeni krivima** što su u drugoj polovici lipnja 1992. godine u R BiH, na području tzv. Koridora između Doboja i Modriče, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojskih snaga iz Srbije i Crne Gore te naoružanih srpskih paravojskih postrojbi na RH i R BiH, dok su kao pripadnici milicije tzv. SAO Krajine sudjelovali u probijanju tzv. Koridora kroz R BiH, i to Milan Atlija kao zapovjednik „jedinice za posebne namjene milicije SAO Krajine“ tzv. Zvjerci s činom kapetana I klase, a opt. Đorđe Jaramaz kao pripadnik „jedinice milicije SAO Krajine“, nakon što su pripadnici jedinice za posebne namjene SAO Krajine protupravno lišili slobode za sada nepoznatu oštećenu civilnu mušku osobu, najprije ga je opt. Đorđe Jaramaz odveo u zapovjedništvo Milanu Atliji koji ga je odmah počeo pitati za borbene položaje drugih zaraćenih strana, na koja pitanja mu oštećenik nije odgovarao, pa je optuženi Milan Atlija nezadovoljan takvim ponašanjem oštećenika predao opt. Đorđu Jaramazu, koji ga je odveo do obiteljske kuće Vidaković, za kojima je došao i I opt. Atlija, koji je oštećenika snažno udario otvorenim dlanom po glavi tako da je on od udarca zateturao, zatim mu je iz džepova uzeo 700 – 800 švicarskih franaka, naređujući II opt. Jaramazu da oštećenika ubije, pa je opt. Jaramaz postupajući po naređenju opt. Atlije, odveo oštećenika do korita rijeke Bosne gdje ga je opt. Jaramaz s još jednim „milicajcem“ odvuкао do korita rijeke gdje je opt. Jaramaz iz pištolja marke „TT“ s udaljenosti od 70 do 80 cm u njega ispalio još jedan hitac i tako ga usmrtio, a zatim je mrtvo tijelo oštećenika bacio u korio rijeke Bosne,

dakle, time je optuženi Milan Atlija kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se civilna osoba ubije, što je njemu podređeni i učinio, a optuženi Đorđe Jaramaz kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubio civilnu osobu,

pa su time počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Milanu Atliji utvrđena je kazna zatvora u trajanju od 5 godina, na koju je pravomoćno osuđen presudom VSRH za kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH, kojom je preinačena presuda ŽS u Šibeniku iz lipnja 2007. godine, dok mu je za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 10 godina.

Opt. Milan Atlija osuđen je na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od **14 godina**, a **opt. Đorđe Jaramaz** na kaznu zatvora u trajanju od **10 godina**.

Opt. Milan Atlija je oslobođen optužbe, kojom ga se teretilo točkom II optužnice, da je u prvoj polovini 1991. godine, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojskih snaga iz Srbije i Crne Gore i naoružanih srpskih paravojskih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. SAO Krajine na RH, kao zapovjednik „jedinice milicije za posebne namjene“ tzv. SAO Krajine, zajednički i dogovorno s „ministrom milicije“ tzv. SAO Krajine Milanom Martićem i „zamjenikom ministra milicije“ tzv. SAO Krajine Milenkom Zelenbabom, planirao, organizirao i naredio oružani napad na mjesta Potkonje i Vrpolje, i to isključivo na građane hrvatske nacionalnosti, s ciljem teroriziranja i zastrašivanja svih građana hrvatske nacionalnosti i širenja straha među njima, pa je sukladno tom planu, dogovoru i naređenju dana 1. svibnja 1991. godine u poslijepodnevnim satima, oko 120 pripadnika milicije SAO Krajine izvršio oružani napad na Potkonje i Vrpolje, isključivo na građane hrvatske nacionalnosti i to mahom na žene, djecu i starce, tako da su najprije okružili ova dva mjesta, a zatim su stežući obruč oko njih ušli u ta mjesta i pri tome pucali po kućama građana hrvatske nacionalnosti, zastrašivali ih, lišavali slobode, odvodili ih u stanicu milicije u Kninu i tu ih zatvarali, pretukli građane u Potkonju, a opt. Milan Atlija je tada kao zapovjednik s još 60-ak njemu podređenih milicajaca izvršio oružani napad na građane hrvatske nacionalnosti u Potkonju i tijekom tog oružanog napada protupravno su lišili slobode mlđb. Tonija Požar i Milu Jelić i

prijetili da će pucati na njih ukoliko se pomaknu, a druge građane u Potkonju također lišili slobode i odveli u stanicu milicije u Kninu, tamo ih pretukli i zatvorili, dok su pripadnici milicije SAO Krajine u Vrpolju protupravno lišili slobode građanina Dragomira Grgića te ga odveli u stanicu milicije u Knin, pa kad ga je opt. Milan Atlija ugledao u stanici milicije prišao mu je i upitao ga koje je nacionalnosti, on mu je odgovorio da je Hrvat pa ga je opt. Atlija svojim skupljenim šakama udario najsnažnije što je mogao u glavu, u predjelu lica, tako da mu je odmah iz usta i nosa prsnula krv te ga je nastavio udarati šakama i nogama, na kojima je imao vojničke čizme, po glavi i cijelom tijelu nanijevši mu tako brojne ozljede, a nakon čega je upravo u strahu od ovakvih napada, protupravnih lišavanja slobode, zatvaranja i pretresa, fizičkog premlaćivanja, gotovo kompletno stanovništvo hrvatske nacionalnosti iz navedenih mjesta napustilo svoje domove, dakle, da je naredio da se izvrši napad na civilno stanovništvo pa da je time počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Optuženicima Atliji i Jaramazu **produžen je pritvor**, s tim da će se pritvor u odnosu na opt. Milana Atliju početi primjenjivati nakon što izvrši kaznu zatvora u trajanju od 5 godina, na čijem se izvršenju nalazi nakon presude VSRH iz travnja 2008. godine.